

τητα. Καί αρχίζει τότε τὸ παραλήρημα, παραλήρημα ἀποκρύφων λογισμῶν. Οἱ βοηθοὶ κυττάζουν τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ μήπως παραλύση. Κυττάζουν τὸν σφυγμὸν, διὰ νὰ βεβαιωθεῖν ὅτι πάλλει ἡ καρδιά τακτικῶς. Ἡ ἀσθενὴς ἀναμειγνύει αἷφνης εἰς τοῦ πόνου τὸ βογγητὸ καὶ τὰ κρύφια τῆς ψυχῆς αἰσθήματα, τὰ ἱερώτερα μυστικά, τοὺς ἐσωτάτους καὶ ἀγνωστάτους πόθους. Καὶ ἐνῷ ὁ χειρουργὸς ἐβιάζετο νὰ περᾶσῃ τὴν ἐσκαφὴν τῶν ἀρρωστημένων σαρκῶν, ἡ ἀσθενὴς, ἐμυνολόγει ἀνάρθρως κατ' ἀρχὰς καὶ εἶτα συλλαβιστά, μὲ ἓνα τόνον ὑπερτάτης ἀφαιρέσεως, μὲ μίαν ὀδύνην ἐκ τῶν ἐγκάτων, προσφέρουσα ὡς ἐν ἐκστάσει ἐν ὄνομα προσφιλέ· τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐσταμάτησε τὴν χεῖρα τοῦ ἱατροῦ, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τόσῃ ὥρᾳ τίποτε δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ σταματήσῃ. Τὸ ἐπρόφερε μὲ τόσῃ περιπάθειαν, μὲ τόσῃ στοργῇ, ὥστε ὁ ἱατρὸς ἡσθάνθη μίαν ἀλλόκοτον συγκίνησιν. Εἰς βοηθὸς

ἔσπευσε νὰ σπογγίσῃ τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τὸ μέτωπον τοῦ χειρουργοῦ. Τὸ αἷμα ἐπλημμύριεν τὸ πρόσωπόν του. Οἱ βοηθοὶ ἐκύτταζαν περίεργοι ἀλλήλους. Ἡ ἀσθενὴς δὲν ἐγνώριζε ποῖος ἱατρὸς θὰ ἐξετέλει τὴν ἐγχείρησιν. Πῶς λοιπὸν τὸν ἐπεκαλεῖτο ὄνομαστί; "Ἄλλως τε ἡ φωνὴ ἤδη ἐνδυναμοῦτο: «Σὲ ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω!» Ἐρρεγχεν ἡ ἐγγχειριζομένη καὶ ἀνემίγνυε εἰς τοὺς πόνους τὰς συλλαβὰς τοῦ ὀνόματος τοῦ ἱατροῦ. Ὁ ἔρως τῆς ἐπροδίδετο τὸν ἐθρηνολόγει καθάρᾳ.

Ὁ ἱατρὸς διέταξε νὰ ἐλλατῶθῃ τὸ χλωροφόρμιον τίθεται ὁ ἐπίδεσμος. Τὸ παραλήρημα ἔπαυσε καὶ ἤρχισεν νὰ συνέρχεται ἡ ἀσθενὴς. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἱατρὸς ἤρχισε νὰ βλέπει τὰ λεπτὰ νήματα, ἅτινα εἶχον περικαλύψῃ τὴν καρδίαν τῆς ἀσθενεῦς.

Ἐπερατώθη ὁ ἐπίδεσμος, ἐνῷ οἱ ἱατροί, οἱ

